

Hồi 35

Xúc Lý Thành Thốn

Một Môn Khinh Công Tuyệt Đỉnh

Cần Quân Hiệp tuy miệng không nói ra nhưng trong bụng chàng đã cảm thấy mình ở với Triển Phi Ngọc chỉ là pho tượng gỗ không hơn không kém. Bất luận một hành động dù lớn dù nhỏ đến đâu cũng phải tuân theo lời nàng.

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Sự thực thì nàng tuyệt không có ác ý gì với mình, nhưng dường như nàng vẫn chưa hoàn thành thành thực và còn có điều muốn giấu giếm mình.

Chàng đứng ngậy người ra ngẫm nghĩ một chút rồi trở gót bước đi. Chàng sợ Triển Phi Ngọc không vừa lòng nên rảo bước đi thật mau, chỉ nhô lên, lún xuống ba cái, người chàng đã nhảy bằng ra xa đến bảy, tám trượng rồi dừng bước lại nghe ngóng.

Bỗng Cần Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc lớn tiếng gọi:

- Tam Tuyệt tiền sinh! Bây giờ tiền sinh nên xuất hiện đi! Văn bối không ngờ lại gặp tiền sinh ở đây, thực là má má vô cùng.

Cần Quân Hiệp vẫn lưu ý ngó về phía bụi rậm phía trước, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Chàng không hiểu con người mà Triển Phi Ngọc kêu bằng Tam Tuyệt tiền sinh ẩn nấp ở chỗ nào để nói vọng ra?

Trước chàng còn trông ở gần, sau chàng nhìn ra tận đằng xa.

Chàng bỗng để ý đến cái gò đất ở ngay trước mặt cứ dần dần lên, lớn bằng cái mả.

Sau chàng trông thấy trên mặt nấm đất này, dường như chuyển động liền cúi đầu nhìn xuống...

Đột nhiên một tràng cười ha hả vọng lên ngay dưới chân mình. Mặt đất đột nhiên hở ra một huyệt động. Một người từ dưới đất chui lên, vỗ tay cười nói:

- Ta ở đây này! Ta ở đây này! Sao ngươi đứng xa thế?

Cần Quân Hiệp thấy một người từ dưới đất chui lên thì giật mình, kinh hãi lùi lại một bước.

Chàng nhìn kỹ thì người này cao không đầy năm thước, đầu đội mũ sắt sáng loáng. Trên chóp mũ có bốn cái răng bằng thép dài đến nửa thước. Đầu răng hay còn dính đất bùn. Rõ ràng hẳn đã dùng cái đầu sắt này để chui đất mà đi. Té ra lão ở dưới đất nói vọng lên nên chàng không tìm ra được chỗ hẳn nấp.

Tam Tuyệt tiên sinh xuất hiện rồi bỏ cái mũ sắt trên đầu ra. Người hẳn thấp lùn thùn mà bé cón con, mặt xấu như quỷ sứ trông mà khiếp.

Cần Quân Hiệp nghe Triển Phi Ngọc kêu hẳn là Tam Tuyệt tiên sinh đã tưởng hẳn là một vị cao nhân tướng mạo đường đường phong lưu, lãng mạn như bậc thần tiên.

Chàng lại chắc ngoại hiệu hẳn đã là Tam Tuyệt tiên sinh ắt hẳn phải có ba món đặc sắc hơn đời là Thi tuyệt, Thư tuyệt và Kiếm tuyệt. Bây giờ chàng thấy người hẳn thấp bé, tướng mạo xấu xa, người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ thì không khỏi kinh dị đứng thộn mặt ra không nói được một tiếng nào cả.

Tam Tuyệt tiên sinh quay lại nhìn Cần Quân Hiệp nhăn răng ra cười nói:

- Lão hữu! Xin lỗi nhé!

Cần Quân Hiệp ngạc nhiên không hiểu sao hẳn xưng hô với mình như vậy?

Chàng còn đang ngờ ngác thì Tam Tuyệt tiên sinh co cánh tay lại, khuỷu tay hẳn huých vào lưng chàng.

Cần Quân Hiệp tạt ngang ra toan né tránh, nhưng người chàng vừa nhúc nhích thì chỗ khuỷu tay Tam Tuyệt tiên sinh đột nhiên bật ra tiếng keo sột soạt, rồi ba mũi sắt dài hơn thước, to bằng ngón tay thò ra ngoài tay áo phóng tới.

Ba mũi sắt này buộc vào chỗ khuỷu tay rồi trôi ra ngoài một cách đột nhiên. Bất luận Cần Quân Hiệp né tránh cách nào cũng không khỏi bị mũi sắt ở tay áo phóng trúng.

Chàng nhảy sang bên tả, bỗng thấy vai bên tả thấy tê nhúc. Còn may là mũi sắt phóng tới không mạnh lắm, chỉ vừa đủ để phong tỏa huyết đạo chàng mà thôi.

Tam Tuyệt tiên sinh cười ha hả. Người hẳn lạng đi một cái đến trước mặt Cần Quân Hiệp. Hẳn ngoảnh đầu ngó chàng rất kỹ rồi ồ lên một tiếng.

Cần Quân Hiệp bị phong tỏa huyết đạo, người không sao nhúc nhích được. Chàng thấy Tam Tuyệt tiên sinh ngó đi ngó lại từ đầu đến chân rồi thộn mặt ra, thì biết sở dĩ hẳn dòm ngó mình dữ vậy vì là do hẳn quen biết phụ thân mình là Cần Nhật Túy.

Tam Tuyệt tiên sinh ngó Cần Quân Hiệp hồi lâu rồi gơ tay ra vỗ vai chàng, lập lại câu nói trước:

- Lão hữu! Xin lỗi nhé!

Tam Tuyệt tiên sinh vừa nói hết câu thì hai chân lão nhảy tung về phía sau, rồi nghe gót chân lão bật ra một tiếng keng. Người hấn đã văng về phía sau đến năm, sáu trượng.

Lúc hấn còn lơ lửng trên không, người hấn lộn đi luôn mấy vòng rồi hạ mình xuống đứng trước mặt Triển Phi Ngọc.

Cần Quân Hiệp thấy thân pháp kỳ diệu của Tam Tuyệt tiên sinh, bất giác đứng thộn mặt ra mà nhìn. Chàng lẩm bẩm:

- Trước kia mình ở trong nhà cứ tưởng trên đời chỉ có Vi Cự Phu, Phạm Thu Trai là những nhân vật bản lĩnh cao siêu vào bậc nhất. Nay mình len lỏi vào chốn giang hồ mới biết trong thiên hạ có nhiều dị nhân không biết đến bao nhiêu mà kể.

Lão Tam Tuyệt tiên sinh này dường như là một dị nhân mà toàn thân chỗ nào cũng đặt cơ quan.

Trên đầu có mũ sắt để độn thổ, khuỷu tay có mũi nhọn để điểm huyết. Gót chân dường như cũng có bọc sắt nên đập vào đầu là bật ra tiếng kêu ở đó. Những nhân vật kỳ dị thế này trước kia có bao giờ chàng nhìn thấy hay nghe ai nói. Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Từ đây mình len lỏi vào chốn giang hồ mà võ công lại hèn kém, chỗ nào cũng gặp người kiếm chế được mình. Thế thì mỗi thù giết cha biết có ngày nào trả được chăng?

Cần Quân Hiệp nghĩ vậy, trong lòng hoang mang. Cả đến việc chàng bị người phong tỏa huyết đạo cũng làm cho chàng băn khoăn.

Tam Tuyệt tiên sinh nhảy đến trước mặt Triển Phi Ngọc rồi cười ha hả nói:

- Lão hữu! Việc gì ta cũng biết hết rồi.

Triển Phi Ngọc hỏi:

- Thế sao tiên sinh còn chưa đi?

Tam Tuyệt tiên sinh đáp:

- Ta còn một việc chưa xong, cô có biết không?

Tam Tuyệt tiên sinh nói câu này rất khế, Cần Quân Hiệp đứng cách xa bảy, tám trượng nên không nghe rõ.

Triển Phi Ngọc lại hỏi:

- Còn việc gì cấp bách hơn việc kia nữa mà tiên sinh còn chần chờ?

Tam Tuyệt tiên sinh cười hì hì trở vào Triển Phi Ngọc nói:

- Người còn trẻ tuổi như vậy mà việc gì cũng đã dám làm! Ta có đi trả được mỗi thù kia mà để người lại trên thế gian thì mỗi thù có trả được cũng bằng thừa, vì ngày sau tất thế nào ta cũng bị người làm cho phải khốn đốn.

Lão ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Người ta thường nói: Hạ thủ sớm là hơn, để về sau tất có hại. Ta muốn làm việc hạ thủ người trước...

Triển Phi Ngọc nghe lão nói dở câu đã đoán ra tâm ý của lão.

Nàng lập tức tay cầm Huyết Hồn Trảo, rồi không chờ Tam Tuyệt tiên sinh nói hết, nàng rung tay một cái. Một luồng hồng quang nhắm trước ngực Tam Tuyệt tiên sinh đánh xuống, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Tam Tuyệt tiên sinh la lên một tiếng quái gở, vội lùi lại phía sau.

Lão la lớn:

- Lão hử! Ta vừa bảo "hạ thủ sớm hơn". Ngờ đâu người lại thông minh đến thế? Người bắt chước bài học của ta chăng?

Triển Phi Ngọc chẳng nói chẳng rằng, chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt đi như bóng theo hình. Nàng lại phóng Huyết Hồn Trảo đánh tới.

Tam Tuyệt tiên sinh tay cầm cái mũ thép giơ lên đỡ, đánh choang một tiếng.

Cây Huyết Hồn Trảo đã đánh gãy hai cái răng thép trên chiếc mũ sắt.

Tam Tuyệt tiên sinh nhảy vọt tung người lên, miệng thét lớn:

- Lợi hại thật! Lợi hại thật!

Người lão còn lơ lửng trên không lại lộn đi ba vòng, mỗi vòng cao thêm một tầng. Hết vòng thứ ba, người lão lên cao đến năm trượng. Lúc còn ở trên không, lão cầm mũ sắt đội lên đầu rồi chúc đầu dốc ngược xuống, chân giơ lên trời. Người lão ở trên cao đâm thẳng xuống.

Lúc lão tung mình lên trên không, thân pháp đã mau lẹ thì lúc lão gieo đầu xuống còn mau lẹ hơn.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng vang lên, người lão đã chui tuột xuống đất.

Triển Phi Ngọc vội rượt tới nơi. Thân pháp nàng cũng mau lẹ phi thường. Thế mà lúc nàng lao tới chỗ Tam Tuyệt tiên sinh chui xuống thì nơi đây đã thành một huyệt động. Đất bùn bắn lên tứ tung.

Cách độn thổ kỳ dị này nếu không chính mắt trông thấy thì khó mà tin được trên đời lại có người chui xuống đất nhanh như vậy!

Triển Phi Ngọc xoay mình ngó quanh thử xem Tam Tuyệt tiên sinh chuẩn về hướng nào? Nhưng trên mặt đất không lộ hình tích gì khác lạ. Nàng vận động Huyết Hồn Trảo đâm sâu xuống. Chỉ trong chớp mắt đã hiện ra đến mười vết lỗ nhỏ, khá sâu mà vẫn chẳng thấy tông tích Tam Tuyệt tiên sinh đâu cả.

Triển Phi Ngọc biết rằng không thể tìm được lão, liền trở lại đến bên Cần Quân Hiệp. Nàng giơ ngón tay trái ra để toan giải khai huyệt đạo cho chàng.

Giữa lúc ấy, Cần Quân Hiệp nhìn về phía sau Triển Phi Ngọc thì thấy đất bùn lên mà nàng không hay biết.

Huyệt đạo Cần Quân Hiệp chưa khai thông. Chàng muốn la lên mà không la được.

Bỗng thấy từ dưới đất có một bàn tay thò lên. Ngón tay trở và ngón tay giữa nhắm huyệt Ủy Trung trên đùi Triển Phi Ngọc điểm tới.

- Hai vị đang nói chuyện tử tế với nhau. Tại sao đột nhiên lại động thủ đánh nhau? Cần Quân Hiệp nói.

Triển Phi Ngọc hạ chân khi đáp xuống đất. Nàng vừa đứng vững đã la lên:

- Chúng ta chạy đi thôi.

Rồi nàng thò tay ra kéo Cần Quân Hiệp chạy như bay về phía trước. Nàng vừa chạy vừa la:

- Lão này khó chơi lắm! Chạy cho mau!

Hai người chạy một hơi chừng năm, bảy dặm mới dừng lại.

Cần Quân Hiệp thở hổn hển nói:

- Dù lão có thuật địa hành thần diệu đến đâu thì quyết không thể chạy nhanh bằng chúng ta chạy trên mặt đất được.

Triển Phi Ngọc nói:

- Chàng ngốc ơi! Lão không biết chui lên mặt đất đuổi mình hay sao? Lão nhất định không tha cho bọn ta đâu!

Nàng nói rồi ngoảnh nhìn bốn phía, bỗng thấy trên sườn núi phía trước có một khối đá bằng phẳng. Nàng vội dắt Cần Quân Hiệp tới đó, nói:

- Chúng ta ở trên này, không sợ lão chui lên được.

Ngồi yên ổn trên khối đá rồi nàng lại nói tiếp:

- Thuật địa hành của lão là Nhất Tuyệt, lão lợi nước giỏi là Nhị Tuyệt, lại rất tinh vi về thuật nghe tin tức và bố trí cơ quan là Tam Tuyệt. Vì thế mà gọi là Tam Tuyệt tiền sinh. Công lực lão cao thâm vô cùng. Trừ phụ thân và mẫu thân ta ra, lão chưa thua một ai.

Cần Quân Hiệp nhớ lại chuyện ban nãy nên muốn hỏi Triển Phi Ngọc nhưng chàng ngừng lại không thốt ra. Ý chàng định hỏi:

- Thế ra lão là cừu nhân của mẫu thân cô nương phải không?

Triển Phi Ngọc đứng trên thạch bình vẫn ra chiều hoảng hốt, đưa mắt nhìn bốn phía. Không hiểu tại sao nàng sợ Tam Tuyệt tiền sinh đến thế. Chỉ một cơn gió hiu hiu lay động lá cây, ngọn cỏ thì nàng đã lộ vẻ hoang mang chẳng khác gì con chim phải tên.

Cần Quân Hiệp lẳng lẳng hồi lâu rồi dường như chàng nóng ruột ngó Triển Phi Ngọc nói:

- Tại hạ chắc rằng Tam Tuyệt tiền sinh không đến nữa đâu.

Triển Phi Ngọc vẫn lộ vẻ băn khoăn nói:

- Công tử không biết đó thôi. Hiện giờ lão đang ở trong lòng đất tại tầng đá dưới chân chúng ta để rình rập cơ hội xông lên ám toán một cách đột ngột.

Cần Quân Hiệp ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây mãi hay sao?

Triển Phi Ngọc trầm giọng đáp:

- Sao công tử cứ nóng lòng hoài vậy? Ta đã có chủ ý.

Cần Quân Hiệp ngấm ngấm thở dài. Chàng cũng chẳng biết làm thế nào hơn. Thấy nàng bảo đã có chủ ý, chàng đành lẳng lẳng đứng chờ để tùy nàng làm thế nào thì làm, còn mình chỉ biết một mực nghe theo.

Giữa lúc ấy, đột nhiên vắng vắng có tiếng bước chân lạo xạo rồi tiếng một ông già ho hắng, tựa như có một người mắc lão bệnh.

Triển Phi Ngọc vội xoay mình ra xa về phía có tiếng động. Cặp mắt nàng loang loáng lại đảo nhìn bốn phía, nàng quát hỏi:

- Ai đó?

Lại có tiếng ho hắng vọng lại rồi một người lù khù xuất hiện đi qua bụi cây thông thả bước tới.

Lão già này mình mặc áo vải sắc tro, tay cầm một cây trượng.

Lão đi một cách khó nhọc và rất chậm chạp, dường như là một người đang ốm, không còn hơi sức. Lâu lắm lão mới đi tới, khi còn cách chừng hơn trượng thì Triển Phi Ngọc quát hỏi luôn mấy câu:

- Lão là ai? Đi đâu?

Lão già điềm nhiên như không nghe thấy tiếng nàng và tiếp tục tiến về phía trước.

Triển Phi Ngọc gương cặp mắt nghi ngờ ra rồi phát tay đánh soạt một tiếng. Một ngọn phi đao bắn ra nhanh như chớp nhoáng.

Cần Quân Hiệp đã nhìn rõ mặt lão già đầy vẻ xanh xao ốm yếu, chẳng giống người võ lâm chút nào, mà Triển Phi Ngọc lại phóng phi đao vào mặt thì chàng không khỏi kinh hồn vội la lên:

- Phi Ngọc!...

Triển Phi Ngọc biết ngay Cần Quân Hiệp có ý cho mình là hành động tàn ác, liền đáp:

- Công tử ngọc ơi! Trên chốn giang hồ, chỗ nào cũng toàn là quỷ kế, cạm bẫy, mình tin lão thế nào được. Đây là ta thử xem lão có phải người trong võ lâm hay không mà thôi, chứ không ý sát hại lão làm chi.

Lúc Triển Phi Ngọc còn đang giải thích thì ngọn phi đao đã lướt qua đầu lão già vượt ra ngoài khoảng không và hót theo một mảng tóc hoa râm của lão.

Thực tình mà nói thì Triển Phi Ngọc quả là có tài phóng phi đao tuyệt diệu hơn đời, không sai đích một phân ly nào. Đang lúc nàng lo Tam Tuyệt tiền sinh đến đột kích nên bất cứ một hiện tượng gì, dù là một lão già ốm yếu nàng không khỏi đem lòng ngờ vực.

Cách ném phi đao của nàng không những có thể biết đối phương là người thường hay người trong võ lâm mà còn hiểu được cả bản lĩnh của y được nữa.

Đã là người có võ công thì bất cứ bản lĩnh cao hay thấp, một khi có phi đao phóng tới thì nhất định phải nghe rõ luồng gió thổi tới.

Lão già thấy phi đao phóng tới đột ngột, chỉ dùng chân lại đứng thộn mặt ra chẳng, những không có thủ đoạn phản ứng mà dường như cũng kịp nghĩ đến né tránh nữa.

Triển Phi Ngọc thấy thế mới hơi yên lòng.

Lúc lão già ngẩng đầu lên. Cần Quân Hiệp thấy lão mặt mũi dẫn deo, gầy khô như hạc, hình dung tiêu tụy. Lão cũng không thể la lên một tiếng kinh ngạc mà chỉ gương cặp mắt thất thần lên một chút. Lão chống cây gậy xuống đất, tỳ người vào nó và họ rũ đi.

Lâu lắm, lão mới cầm cây gậy giơ lên, cất tiếng khàn khàn hỏi:

- Các hạ... có phải là Vi công tử đó chẳng?

Thanh âm lão nói phều phào như người không còn chút sức lực nào nữa.

Cần Quân Hiệp nghe lão hỏi vậy không khỏi sửng sốt. Chàng nghiêm nét mặt đáp:

- Tại hạ họ Cần chứ không phải họ Vi.

Lão già khẽ ồ lên một tiếng rồi lại ho sù sụ.

Giữa lúc ấy, Triển Phi Ngọc thấy chỗ đất gần chân lão đứng cách chừng hai thước cứ đùn lên. Nàng chợt dạ biết là Tam Tuyệt tiền sinh đã đến nơi.

Triển Phi Ngọc hấp tấp chỉ đầu ngón chân xuống, nhảy tung người lên lạng một cái gần chỗ đóng đất đùn. Nàng vận động chân khí nín thở dồn công lực vào hai bàn tay để chờ đợi.

Nắm đất vẫn tiếp tục đùn lên cao bằng một nắm mồi nhỏ.

Lão già ồm o mặt lộ vẻ kinh hãi lùi lại ba bước.

Triển Phi Ngọc nhẫn nại chờ đợi chỗ đến lúc đóng đất đùn lên cao chừng vài thước mới quát lên một tiếng thật to rồi văng chưởng đánh mạnh ra.

Phát chưởng này nàng đã vận đến chín thành công lực. Chưởng phong rít lên ve ve rồi đập xuống đất đánh rầm một tiếng, đất cát tung bay mịt mù. Dưới đất hiện ra một cái hố lớn.

Nhưng lạ thay! Trong hố chẳng có một người nào.

Triển Phi Ngọc biết là mình mắc mẹo. Nàng chưa kịp xoay mình lại đã nghe tiếng Tam Tuyệt tiền sinh đứng ở phía sau nói:

- Lão hữu! Xin lỗi nhé!

Tiếp theo là một luồng chưởng phong mãnh liệt xô tới sau lưng nàng.

Triển Phi Ngọc vội xoay mình lại đồng thời phóng chưởng ra.

Nàng biết rõ trong người Tam Tuyệt tiền sinh có rất nhiều cơ quan. Nếu mình nhảy tiến về phía trước thì tuy có thể tránh phát chưởng được một cách tương đối dễ dàng hơn, nhưng lại giúp cho đối phương có đủ thì giờ để phát động các cơ quan trong người thì dĩ nhiên mình kém thế mà đối phương chiếm được thượng phong. Vì thế mà nàng không nhảy về phía trước, đành mạo hiểm xoay lại nghênh địch.

Nàng chưa nhìn rõ mặt lão đã thấy một cánh tay ở trong đống bụi mịt mù thò ra. Nàng liền ngoắt tay lại, năm ngón tay như móc câu chụp xuống cánh tay thò ra đó. Nàng chụp một cái nắm trúng ngay được cánh tay kia.

Triển Phi Ngọc đang mừng thầm về chiêu đắc thủ của mình thì lại nghe tiếng cười hả hả vang lên từ mé bên, đồng thời nàng phát giác ra rằng cánh tay mình nắm được nhẹ như mớ bông, không giống tay người thì bất giác cả kinh vội buông tay ra.

Bỗng nghe năm tiếng rắc rắc, cả năm ngón tay ở chiếc tay giả đều bị gãy rời. Từ chỗ lỗ năm ngón tay vừa bị gãy rớt, năm con rắn độc toàn thân một màu xanh biếc sáng loáng to bằng ngón tay, dài chừng hai thước chui ra.

Triển Phi Ngọc là người mắt sáng, tay nhanh phi thường. Năm con rắn độc chui ra một cách đột ngột nhảy chồm sang phía nàng. Nàng vẩy tay một cái ra chiêu Thư Huy Ngũ Huyền.

Ngón tay trở, ngón tay giữa và ngón tay vô danh đã đánh trúng mỗi ngón vào một đầu rắn. Thế là ba con rắn độc bị tan xác rớt xuống đất.

Nhưng loại rắn độc này rõ ràng đã được huấn luyện lâu năm. Còn hai con chưa chết cong đuôi lên và quấn lấy cổ tay Triển Phi Ngọc.

Triển Phi Ngọc thấy cổ tay mình bị con rắn lạnh toát và nhều nhều quấn lấy thì không khỏi giật mình kinh hãi. Nàng vội dùng ngón tay giữa bên trái búng luôn mấy cái nữa. Lập tức, hai con rắn chết về chỉ lực của nàng.

Triển Phi Ngọc để tâm vào việc đối phó với rắn độc, thành ra không rảnh tay để phản kích những chiêu thức của Tam Tuyệt tiền sinh.

Tam Tuyệt tiền sinh đưa cánh tay giả có trang bị năm con rắn ra rồi, liền chuyển mình một cái sang mé tả Triển Phi Ngọc. Thân pháp lão mau lẹ vô cùng, nên lúc lão lạng người đi, nàng cũng không biết. Giữa lúc Triển Phi Ngọc búng chết hết năm con rắn độc, lão bật lên tiếng cười quái gở. Lão vừa giơ tay ra, một cây thiết bản rít lên veo veo nhằm đánh vào lưng nàng.

Triển Phi Ngọc biết là nguy đến nơi rồi, nhưng tránh cũng không kịp nữa. Lưng nàng bị khối thiết bản đánh trúng.

Tam Tuyệt tiên sinh la lên:

- Lão hữu! Cảm tạ lão hữu đã nhường cho ta một đòn.

Nội công của Tam Tuyệt tiên sinh đã đến mức rất cao thâm. Tuy Triển Phi Ngọc đã có Kim Vị Giáp hộ thân, nhưng cây thiết bản đánh trúng vào lưng khiến người nàng xiêu đi.

Triển Phi Ngọc vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng nàng vốn là người trầm tĩnh, sáng suốt, gặp con nguy cấp cũng không hoảng hốt, không hoang mang. Lúc nàng bị xiêu đi liền thuận đà chí đầu ngón chân xuống, nhảy tung người xéo sang một bên và lướt xa ra ngoài ba trượng.

Trong khi Triển Phi Ngọc cùng Tam Tuyệt tiên sinh chiến đấu, Cần Quân Hiệp vẫn đứng trên khối đá lớn hoang mang vô cùng, chàng lo thay cho Triển Phi Ngọc.

Từ lúc Triển Phi Ngọc phóng chưởng vào đồng bùn đất đùn lên, cho đến lúc Tam Tuyệt tiên sinh cùng nàng động thủ, đất cát vẫn tung bay mịt mù, chàng không nhìn rõ chi hết.

Cần Quân Hiệp lòng đang xao xuyên bỗng thấy Triển Phi Ngọc tung người nhảy ra xa ngoài vòng chiến, chàng mới thở phào một cái nhẹ nhõm, vội cất tiếng gọi:

- Triển cô nương!

Nhưng lúc đó Triển Phi Ngọc người còn lơ lửng trên không chưa đáp xuống đất, đột nhiên nàng chuyển mình, một luồng ánh hồng cong lên như cầu vồng vọt ra. Đó là nàng phóng Huyết Hồn Trảo, đồng thời chân nàng đạp vào khối đá lớn nhảy trở lại vào giữa đồng bụi mù.

Cần Quân Hiệp thấy giữa đồng cát bụi mù mịt có ánh hồng lấp loáng, thì biết là nàng quay trở lại để đánh nhau với Tam Tuyệt tiên sinh. Chàng muốn giúp Triển Phi Ngọc một tay thì đột nhiên dưới tảng đá lớn nổi lên một tiếng cười hi hi rất khế, dường như để cho người xa khỏi nghe tiếng.

Cần Quân Hiệp vừa nghe đã biết ngay tiếng cười này do Tam Tuyệt tiên sinh phát ra, thì chàng không khỏi sửng sốt. Chàng nghĩ bụng:

- Tam Tuyệt tiên sinh đã chuồn xuống gầm tảng đá này, thế thì ai đang động thủ với Triển Phi Ngọc ngoài kia?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy bóng người thấp thoáng. Tam Tuyệt tiên sinh đã xuất hiện ngay trước mặt chàng. Lão nhăn nhó cười khế nói:

- Ha ha! Lão hữu! Xem chừng như con nha đầu kia thích lão hữu lắm. Ta đã kiếm chế thị rồi, chẳng lo gì thị không chịu khuất phục nữa. Ta biết rằng làm như vậy là phật lòng lão hữu. Vậy ta đến xin lão hữu miễn thứ cho ta.

Lão vừa nói vừa giơ tay ra chụp xuống cổ tay Cần Quân Hiệp.

Cần Quân Hiệp kinh hãi vô cùng. Chàng nghe Tam Tuyết tiên sinh nói là đã đã kiếm chế được Triển Phi Ngọc thì lại càng hoang mang bội phần. Chàng đứng thộn mặt ra.

Đột nhiên chàng thấy tiên sinh chụp xuống tay mình, toàn né tránh thì cây trượng ở mé bên phóng xéo ra một cách bất thành linh và không có một tiếng động đê lên tay chàng.

Giữa lúc cây trượng phóng ra thì bàn tay Tam Tuyết tiên sinh cũng chụp tới nắm trúng đầu cây trượng.

Tam Tuyết tiên sinh ấn mạnh năm ngón tay, lão không khỏi sững sốt vì biết cái mình nắm không phải là cổ tay người. Lão nghĩ ngay đến chuyện mình đã dùng cánh tay giả uy hiếp Triển Phi Ngọc và bây giờ chính mình bị kẻ khác đưa cánh tay giả ra để gạt mình.

Lão tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình lâm vào tình trạng reo gió gặt bão? Hay là đối phương cũng sở trường về thuật đó?

Tam Tuyết tiên sinh vội định thân nhìn lại thì kinh hãi khôn lường, vì lão thấy chàng thiếu niên công tử Cần Quân Hiệp đã lùi xa mấy bước mà vật mình nắm được là đầu một cây trượng. Đầu kia cây trượng này lại do một lão già mặt bủng, da trì, gầy khăng khiu, thần sắc như người bệnh hoạn đang nắm giữ.

Trong lúc hoang mang, Tam Tuyết tiên sinh vội buông tay ra quát hỏi:

- Lão là ai?

Lão già chưa trả lời Tam Tuyết tiên sinh thì đã nổi cơn ho rũ rượi. Cơn ho ngớt rồi, lão mới cất giọng thều thào đáp:

- Người ta thường nói rằng: "ai đến trước thì người ấy được...". Lúc các hạ tới đây thì lão phu... hà hà... đã có mặt từ trước.

Lão ngưng lại hít một hơi thở rồi nói tiếp:

- Vậy xin các hạ nhường chú bé này cho lão phu. Lão phu... cần đưa chàng về để ra mắt một người. Xin các hạ đừng động đến mình y nữa.

Trong lúc lão già đang nói thì Tam Tuyết tiên sinh ngẫm nghĩ để đoán xét lai lịch đối phương. Lão tự hỏi:

- Vừa rồi rõ ràng mình nắm trúng cổ tay Cần Quân Hiệp. Thế mà chỉ trong khoảng thời gian chớp nhoáng, lão già bệnh hoạn này đã kịp phóng trọng ra lúc nào, thần tình đến nỗi người không hay quý không biết thì đủ tỏ võ công lão cao thâm vô cùng, cái mặt ốm yếu lù thù kia chỉ là giả tạo mà thôi!

Tam Tuyết tiên sinh là người kiến văn quảng bác, biết rộng hiểu nhiều. Lão bôn tẩu giang hồ mấy chục năm mà nghĩ mãi không ra ai có bản lĩnh giống lão này.

Tam Tuyết tiên sinh chờ cho lão già dứt lời rồi cười hì hì, xoay tay về phía sau khe vung một cái. Lão liệng ra một vật gì đen láy vào giữa đám khói mịt mờ có Triển Phi Ngọc ở trong đó.

Lập tức trong làn khói phát ra những tiếng chát chát liên tục, pha lẫn với tiếng quát tháo của Triển Phi Ngọc chốc chốc lại vang lên. Như thế đủ biết rằng nàng tướng Tam Tuyết tiên sinh vẫn còn ở trong đám khói mù và nàng đang động thủ để chiến đấu.

Tam Tuyết tiên sinh sau khi liệng vật đó vào rồi lại xoay mình lại hỏi:

- Lão hữu... lão hữu là...

Lão già bệnh hoạn kia đang ho sù sụ đột nhiên ngưng lại ngắt lời:

- Lão phu không nhận biết các hạ nhưng lão phu có một ông bạn quen các hạ lắm. Bây giờ lão phu nói tên người đó, không hiểu các hạ có chịu nhượng bộ cho lão phu một chút không?

Tam Tuyết tiên sinh cười hì hì đáp:

- Lão hữu! Xin lão hữu cứ nói cho ta nghe thử!

Cần Quân Hiệp đứng bên ngấm ngấm lo lắng cho nàng. Chàng thấy vừa rồi lão già bệnh hoạn đến bên chàng, lúc nào mà chàng không hay. Chàng chưa hết kinh hãi thì bây giờ lão lại đòi đem chàng đi, thì chàng càng lo sốt vó.

Chàng chợt nghĩ ra một kế tự nhủ:

- Hay là nhân lúc hai lão này đang tranh luận với nhau, mình tìm cách nhắc cho Triển Phi Ngọc hay để nàng thi hành diệu kế đưa mình chuồn đi là tốt hơn hết.

Chủ ý định rồi, Cần Quân Hiệp vội cất tiếng gọi to:

- Phi...

Chàng định gọi Phi Ngọc nhưng miệng vừa mới thốt ra được tiếng “Phi” thì bỗng thấy huyết Đối mạch ở sau lưng đột nhiên tê nhúc nên co thụt đầu lưỡi lại, không nói tiếp được nữa.

Đồng thời Cần Quân Hiệp thấy lão già bệnh hoạn máy môi, dường như lão nói tên ai mà chàng nghe không rõ.

Cần Quân Hiệp còn đang ngỡ ngác thì Tam Tuyết tiên sinh đột nhiên sắc diện biến đổi, dường như lão già ốm yếu nói câu gì làm cho lão Tam Tuyết tiên sinh phải khiếp sợ, hấp tấp lùi lại ba bước đến bên phiến đá lớn. Lão đưa tay chụp chiếc mũ sắt lên đầu. Rồi nhanh như chớp, lão đảo lộn đầu xuống đất, chân lên trên.

Bịch một tiếng vang lên. Người Tam Tuyết tiên sinh đã chúc xuống đất.

Ngay lúc ấy, Triển Phi Ngọc tức giận quát lên một tiếng rồi nàng từ trong làn khói mù mịt nhảy tung ra ngoài.

Từ lúc nàng phóng Huyết Hồn Trảo xông vào giữa đám khói mù thì chỉ thấy bóng người thấp thoáng tựa như Tam Tuyết tiên sinh đang dùng thân pháp cực kỳ mau lẹ để tránh Huyết Hồn Trảo và nàng vẫn tiếp tục phóng chiêu không ngớt.

Mãi đến bây giờ, nàng nghe đến bình một tiếng mới biết là Tam Tuyết tiên sinh đã chui xuống đất và nàng chợt tỉnh táo lại, tự hiểu đã mắc phải bí thuật của Tam Tuyết tiên sinh từ nãy tới giờ. Nàng vội vàng nhảy vọt ra ngoài.

Triển Phi Ngọc nhảy ra khỏi vùng khói mù, giữa lúc lão già bệnh hoạn lạng đến bên mình Cần Quân Hiệp.

Triển Phi Ngọc nghe tiếng Cần Quân Hiệp đang la:

- Tại hạ không đi. Chính tiền bối tại hạ còn không nhận ra thì dĩ nhiên tiền bối đưa đến yết kiến vị nào đó, tại hạ cũng chắc mình chưa quen biết, thì còn tới đó làm chi?

Lão già bệnh hoạn ho luôn mấy tiếng rồi đáp:

- Người cứ đi theo ta... Người đó chỉ kêu đến tên người... là lập tức người nhận biết y là ai ngay.

Triển Phi Ngọc tuy chưa nghe được câu trước lão già đã nói với Cần Quân Hiệp. Nhưng nghe giọng điệu câu này, nàng cũng hiểu lão già kia đang uy hiếp Cần Quân Hiệp để bắt chàng phải theo lão.

Triển Phi Ngọc còn hồi hận là mình vừa mắc phải cái lầm to. Nàng tự trách:

- Vừa rồi ta phóng phi đao để thử xem võ công đối phương cao thấp thế nào, thế mà lão vẫn có thái độ qua mặt ta thì giỏi thiệt.

Nghĩ vậy nàng tức giận, quát to lên một tiếng, phóng người nhảy xổ về phía tầng đá lớn.

Thân pháp nàng mau lẹ dị thường, thế mà lúc nàng hạ người xuống tầng đá, lão già bệnh hoạn kia cùng Cần Quân Hiệp đã kéo nhau nhảy xuống chân tầng đá từ trước rồi.

Triển Phi Ngọc khi nào chịu bỏ qua. Nàng lớn tiếng quát:

- Lão già kia! Chạy đi đâu cho thoát?

Rồi tung mình nhảy xuống.

Triển Phi Ngọc nhảy xuống chân tầng đá rồi, vẫn thấy lão già thân hình lụ khụ, một tay cầm trượng còn tay kia nắm cánh tay Cần Quân Hiệp đang chạy về phía trước, chỉ cách chừng bảy, tám bước.

Cứ nhìn bề ngoài thì tưởng chừng cước lực lão già rất chậm chạp, chỉ lao mình đi một cái là có thể đuổi theo kịp lão ngay. Nhưng sự thực lại khác hẳn, nàng nhảy luôn bảy, tám cái chẳng những không đuổi kịp lão mà khoảng cách mỗi lúc một xa thêm.

Triển Phi Ngọc kinh hãi vô cùng. Nàng nhớ lại khi phụ thân nàng còn tại thế thường kể cho nàng hay. Về kinh công đến mức tối cao chỉ có hai môn. Một là lối Lăng Không Bộ Hư (chân bước lơ lửng không chạm đất). Hai là phép Xúc Lý Thành Thốn (Một dặm co lại còn một tấc).

Xúc Lý Thành Thốn không phải là pháp thuật để co đất lại được đâu mà chỉ là một lối kinh công tuyệt diệu phi thường. Nhìn bước chân tựa hồ rất chậm chạp mà thực ra mau lẹ không biết đến đâu mà lường. Bề ngoài tưởng chừng như đi từ từ từng gang tấc mà trên thực tế đã lướt đi rất xa.

Triển Phi Ngọc tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão già bệnh hoạn kia đang thi triển môn kinh công tuyệt đỉnh đó?

Nàng vừa nghĩ vừa kinh hãi, tuy nhiên vẫn ra sức đuổi theo. Nhưng càng đuổi vẫn còn thấy khoảng cách mỗi lúc một xa thêm. Sau đuổi đến một khúc quanh thì không thấy tăm tích hai người đâu nữa.

Triển Phi Ngọc vừa kinh hãi vừa tức mình, không biết làm cách nào đành dừng chân lại nhìn ra bốn mặt để tìm xem có ra được dấu vết gì không?

Giữa lúc ấy, bỗng nghe thanh âm Tam Tuyệt tiên sinh từ phía trước vọng lại.

Tam Tuyệt tiên sinh thở hồng hộc nói:

- Nguy hiểm ơi là nguy hiểm! Thật là một phen hú vía! Lão hữu! Không phải ta hăm dọa lão hữu đâu. Chỉ chạy chậm một chút ắt đầu óc phải tan tành!

Triển Phi Ngọc nín hơi, len lén tiến về phía trước chừng hơn trượng.

Bỗng thấy Tam Tuyệt tiên sinh từ dưới đất chui lên.

Triển Phi Ngọc biết rằng những câu vừa rồi lão tự nói với chính lão. Nàng thấy lão mồ hôi toát ra như tắm, rõ ra người vừa chạy bỏ hơi tai.

Tam Tuyệt tiên sinh vỗ ngực ra chiều hoảng hốt, dường như trốn thoát khỏi quỷ môn quan để trở về dương thế.

Triển Phi Ngọc vẫn đem lòng ngờ vực, chẳng hiểu lão còn muốn giở trò quỷ gì nữa không. Nhưng nàng cho đây là một cơ hội tốt nhất để đánh lên lão.

Nghĩ vậy, nàng quyết định chủ ý, lạng lẽ tiến về phía trước mấy bước.

Lúc này Tam Tuyệt tiên sinh đang đứng xoay lưng về phía nàng. Nàng tiến thêm ba bước nữa thì chợt thấy Tam Tuyệt tiên sinh xoay tay về phía sau giơ lên. Trong tay lão cầm một tấm gương.

- o O o -